

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 183/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2012 prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D. a. s., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Co/123/2011-212 z 13. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D. a. s., odmieta z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti D. a. s., M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co/123/2011-212 z 13. decembra 2011.

Predmetom konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 6 Co/123/2011 bolo rozhodovanie o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C/1732/1999-180 z 10. decembra 2010, ktorým okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala zaplatenia nedoplatku na úhradách za dodávku tepla v zmysle uzavretej dohody o dodávke tepla a prevádzkovaní kotolne a dodatku k tejto dohode.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že namieta porušenie označených práv, pretože krajský súd riadne nezdôvodnil svoje rozhodnutie v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 211 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Podľa nej krajský súd v napadnutom rozhodnutí neodôvodnil *„pádne a vecné argumenty zásadného významu, ktoré som deklaroval v odvolaní zo dňa 19. februára 2011“*. Sťažovateľka má konkrétne na mysli uvedené skutočnosti, ktoré mal odvolací súd podľa nej preskúmať. Ide o preskúmanie relevantnosti oznámenia postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky zakladajúceho podľa nej aktívnu legitimáciu postupníka; dostatočnosť ústnej formy postúpenia pohľadávky; právne účinky postúpenia voči dlžníkovi (okamihom upovedomenia o postúpení pohľadávky).

Sťažovateľka považuje preto napadnuté rozhodnutie za nejasné, nezrozumiteľné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné tvrdiac, že sa s jej právami inak *„naložilo... ako to káže zákon a citovaná judikatúra“*, namietajúc aj to, že niektorými námietkami proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia odvolací súd *„opovrhol“*.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudkom KS KE 6 Co/123/2011 zo dňa 13. 12. 2011 porušené.

2. Ústavný súd SR v zmysle § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušuje rozsudok KS KE 6 Co/123/2011 zo dňa 13. 12. 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. KS v Košiciach je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M. K. v celkovej sume 314,18 € (dvestodeväťdesiatdva eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak nimi namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co/123/2011-212 z 13. decembra 2011, ktorým tento súd ako súd odvolací potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C/1732/1999 z 10. decembra 2010. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení rozsudku a o nesprávnom vyrovnaní sa krajského súdu s jej námietkami uvedenými v jej odvolaní proti rozsudku okresného súdu.

V nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), z ktorej vyplýva, že „právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať

podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku *Ruiz Torija c. Španielsko* uviedol, že „právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“.

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej stránky rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v zásade v jej nespokojnosti s rozsudkom krajského súdu, ktorý sa podľa jej názoru

- nevyrovnal v odôvodnení s jej vecnou a zásadnou argumentáciou, ktorú uvádzala v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, a preto považuje jeho rozhodnutie za nejasné, nezrozumiteľné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné,

- nerešpektuje príslušnú judikatúru v danej oblasti a nesprávne hodnotí rozhodujúce okolnosti prípadu (dokazovanie).

Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva, že:

„Žalobca namietal odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/, d/ a f/ O. s. p., t. j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., teda účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. ...

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. ...

Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali...

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O. s. p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.“

V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že prvostupňový súd sa riadil právnym názorom krajského súdu, ktorý tento súd vyslovil v uznesení č. k. 6 Co 70/2010-163, preto jeho rozsudok vo veci samej ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Krajský súd ďalej v odôvodnení uviedol:

„Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto v celom rozsahu odkazuje (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Žalobca v odvolaní iba opakuje skutočnosti, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvého stupňa a ohľadne ktorých súd vykonal dokazovanie a zohľadnil ich pri rozhodovaní vo veci samej. Tieto námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z 31.12.1998 (č. l. 5 spisu) z dôvodov, ako ich podrobne uvádza súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku, nie je daná aktívna legitímácia žalobcu tomto konaní, preto súd prvého stupňa rozhodol vecne správne, ak žalobu zamietol.“

Krajský súd považoval za nenáležitú námietku sťažovateľky, *„že žalovaný nebol oprávnený domáhať sa neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, a teda ani súd nebol oprávnený túto otázku skúmať“.*

Krajský súd ako súd odvolací tiež jasne reagoval na námietku sťažovateľky, že nezohľadnil relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so vzťahom k namietanému rozsudku, keď argumentoval takto:

„V prejednáwanej veci žalobca ako postupník preukazuje postúpenie žalovanej pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávky z 31. 12. 1998, ako vyplýva zo žaloby na č. l. 1 spisu a túto zmluvu aj pripája k žalobe (č. l. 5 spisu), preto žalovaný ako dlžník bol oprávnený dovoliť sa neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a keďže tak urobil, bolo povinnosťou súdu vykonať dokazovanie na preukázanie skutočností, či táto zmluva bola platná. Takto súd konal v súlade s právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky v jeho rozhodnutí sp. zn. 4 Obo/210/01, v zmysle ktorého dlžník sa

môže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník. V tejto súvislosti je preto irelevantné, či postupca (D. s. r. o.) oznámil dlžníkovi postúpenie pohľadávky, lebo postupník (žalobca) nepreukazuje svoju aktívnu legitímáciu týmto oznámením. Nebolo preto povinnosťou súdu skúmať existenciu tohto oznámenia.“

Ku kľúčovej otázke aktívnej legitímácie sťažovateľky zaujal krajský súd vo svojom rozsudku toto zásadné stanovisko:

„Počas celého konania žalobca odvodzoval svoju aktívnu legitímáciu v spore len zo zmluvy o postúpení pohľadávky a až potom, čo znaleckým dokazovaním v konaní Okresného súdu Michalovce sp. zn. 13 C/455/00 bola preukázaná jej neplatnosť, začal sa účelovo brániť (podanie zo 4. 12. 2009 na č. l. 124 spisu), že dlžníkovi bolo postúpenie pohľadávky oznámené postupcom zaslaním písomného oznámenia z 31. 12. 1998, ktoré pripojil, ako aj uznesením Okresného súdu v Michalovciach č. k. 17 Cb/458/1998-79 zo 17. 3. 2000. Doručenie tohto písomného oznámenia žalovanému však žalobca nepreukázal a žalovaný ako dlžník existenciu relevantného oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky poprel. Žalobca preto nemôže svoju aktívnu legitímáciu odvíjať z takéhoto oznámenia. Pritom ak ho mal k dispozícii v čase podania žaloby (30. 9. 1999), nie je zrejmé, prečo svoju aktívnu legitímáciu neodvodzoval práve z neho a predkladal ako dôkaz o svojej aktívnej legitímácii iba zmluvu o postúpení pohľadávok z 31. 12. 1998. Táto situácia vyvoláva pochybnosti, či oznámenie o postúpení pohľadávok z 31. 12. 1998 (č. l. 127 spisu) nebolo vyhotovené dodatočne s cieľom, aby platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok nebola predmetom dokazovania. Toto oznámenie pritom nebolo predložené súdu ani v konaní sp. zn. 17 Cb/458/98, v ktorom súdu postúpenie oznámil postupník (žalobca) a preukazoval ho zmluvou o postúpení pohľadávok. Taktiež treba uviesť, že pokiaľ by právny predchodca žalobcu – postupcu (D. s. r. o.) doručil žalovanému ako dlžníkovi toto oznámenie pred dňom 9. 2. 2000 (deň, kedy v konaní sp. zn. 17 Cb bolo za prítomnosti žalovaného na pojednávaní oznámené súdom postúpenie pohľadávky), žalovaný v konaní 17 Cb/458/98 bol by sa zrejme bránil sám námietkou nedostatku aktívnej legitímácie D. s. r. o. a navrhoval by žalobu z tohto dôvodu zamietnuť a nečakal by, kedy toto žalobca sám oznámi súdu. Aj táto situácia nasvedčuje tomu, že D. s. r. o. ako postupca neoznámil postúpenie pohľadávky

žalovanému ako dlžníkovi pred podaním žaloby v tejto veci, pričom nebol preukázaný ani iný čas tohto oznámenia, teda v čase podania žaloby v tejto veci svoju aktívnu legitimáciu mohol odvíjať žalobca iba zo zmluvy o postúpení pohľadávky z 31. 12. 1998, keďže žiadne relevantné oznámenie o postúpení pohľadávky preukázať nevedel.

Pokiaľ žalobca poukazuje na doručenie uznesenia Okresného súdu v Michalovciach č. k. 17 Cb/458/98-79 zo dňa 17. 3. 2000 žalovanému, konštatovanie súdu v odôvodnení tohto oznámenia, že D. s. r. o. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 31. 12. 1998 postúpil pohľadávku, nemožno považovať za relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi už len z toho dôvodu, že nejde o právny úkon postupcu adresovaný dlžníkovi. Pokiaľ v odvolaní žalobca tvrdí ústne oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky na pojednávaní v konaní Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17 Cb 458/98, odvolací súd poukazuje na to, že na pojednávaní vo vyššie uvedenej veci dňa 9. 2. 2000 postupca (D. spol. s r. o. M.) prítomný nebol, nemohol preto ani oznámiť dlžníkovi postúpenie pohľadávky. Na tomto pojednávaní bol prítomný postupník (žalobca), s ktorým súd konal podľa § 107 ods. 4 O. s. p. po konštatovaní, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 31. 12. 1998 došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom konania. Pred týmto pojednávaním dňa 17. 9. 1999 oznámil súdu postupník (žalobca) postúpenie žalovanej pohľadávky a toto preukazoval zmluvou o postúpení pohľadávok z 31. 12. 1998, ktorú súdu zaslal. Ani v konaní sp. zn. 17 Cb/458/98 teda nedošlo k oznámeniu postupcu (D. s. r. o. M.) dlžníkovi (žalovanému) o postúpení pohľadávky, či už pred podaním žaloby v tejto veci alebo po jej podaní. V konaní 17 Cb/458/98 nebolo vôbec ani tvrdené a ani predkladané oznámenie postupcu z 31. 12. 1998 a rovnako ani v konaní Okresného súdu Michalovce sp. zn. 13 C/455/2000, v ktorom D. a. s. (žalobca) preukazoval svoju aktívnu legitimáciu tiež len zmluvou o postúpení pohľadávky z 31. 12. 1998, hoci platnosť tejto zmluvy bola predmetom dokazovania a jej neplatnosť viedla k zamietnutiu žaloby. V odvolaní zo dňa 30. 1. 2007 proti rozsudku vo veci Okresného súdu Michalovce sp. zn. 13 C/455/2000 zo dňa 30. 11. 2006 začal tvrdiť oznámenie postupcu dlžníkovi, za ktoré považoval uznesenie Okresného súdu Michalovce č. k. 17 Cb/458/98-79, avšak žiadna zmienka o oznámení z 31. 12. 1998 tu nie je.

Týmto je daná odpoveď aj na argumenty žalobcu o relevantnom oznámení postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolacie dôvody podľa ust. 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p. nie sú naplnené.“

Súčasne krajský súd doplnil závery okresného súdu:

„Súd prvého stupňa svoje závery o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z 31. 12. 1998 riadne vysvetlil s poukazom na konkrétne skutkové zistenia a dôkazy, z ktorých k nim došiel, ako aj poukazom na hmotnoprávne predpisy, podľa ktorých vec právne posúdil, preto aj námietka o nepreskúmateľnosti rozsudku nie je dôvodná, a teda nie je naplnený ani odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.

Súd je povinný dať odpoveď iba na argumenty, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci významné, preto mu nemožno vytýkať, že sa nezaoberal argumentmi žalobcu, ktoré sú pre rozhodnutie bezvýznamné. Pokiaľ sa súd prvého stupňa nevysporiadal s obranou žalobcu, že jeho aktívna legitímácia je bez ďalšieho daná relevantným oznámením postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky, odpoveď na túto obranu doplnil odvolací súd tak, ako je vyššie uvedené, čím bola daná odpoveď na všetky právne významné argumenty žalobcu.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

V danom prípade namietaný rozsudok krajského súdu podľa názoru ústavného súdu znesie kritériá kladené na rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré vyplývajú z ústavných záruk základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých súčasťou je aj predpoklad, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite (porovnaj napr. II. ÚS 63/06).

Ústavný súd ani vo veci sťažovateľky nespochybňuje, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Z judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 209/04), ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997) zároveň vyplýva, že splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad, a preto právo na spravodlivé súdne konanie nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

Ústavný súd nezistil, že by namietaný rozsudok krajského súdu bol arbitrárny a nebol náležite zdôvodnený, preto nemá dôvod zasahovať do sféry pôsobnosti krajského súdu (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04). Krajský súd (v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu č. k. 11 C/1732/1999-180 z 10. decembra 2010) sa podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľky (identickými s námietkami obsiahnutými v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, pozn.), čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľka nepreukázala príčinnú súvislosť medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby na ich základe ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd z uvedených dôvodov odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2012